

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

27 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție, în următoarea componență:

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Cobzac Elena

Timofti Vladimir

Țurcan Anatolie

Guzun Ion

juducând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia (oficiul Central), Gheorghieva Fedora, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 16 decembrie 2020 și sentinței Judecătoriei Comrat, sediul Central din 29 septembrie 2020, în cauza penală în privința lui

Ciolac Ilia XXXXX, născut la xxxxx, originar și domiciliat Xxxxx, raionul Xxxxx, s. Xxxxx str. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță: 03.12.2018-29.09.2020*
2. *instanța de apel: 23.10.2020 – 16.12.2020*
3. *instanța de recurs: 09.03.2021-27.04.2021*

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat, sediul Central din 29 septembrie 2020, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Ciolac Ilia XXXXX a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, la 4 (patru) ani și 6 (șase) luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 (patru) ani.

În baza art. 90 alin. (1), (2) Cod penal, pedeapsa stabilită lui Ciolac Ilia, sub formă de închisoare s-a dispus de a nu fi executată, dacă în termen de 5 ani stabilit de instanță, inculpatul nu va săvârși o infracțiune nouă și prin respectarea condițiilor de probațiune va îndreptăți încrederea acordată.

A fost admis demersul procurorului și s-a dispus de a pune pe seama inculpatului Ciolac I., cheltuielile judiciare suportate pe cauza dată și de a încasa de la Ciolac Ilia în beneficiul bugetului de stat al Republicii Moldova, suma în

mărime de 10708 lei lei, ce include cheltuielile legate cu efectuarea în cadrul procesului penal, a cercetărilor și expertizelor judiciare.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Ciolac Ilia, la data de 22 iunie 2018 aproximativ la orele 21:24, fiind în stare de ebrietate alcoolică, conducând automobilul de model „Mercedes E 250 TD”, cu numărul ce înmatriculare XXXXX, deplasându-se în s. Xxxxx pe xxxxx, în direcția de sud, vizavi de casa de locuit nr. 284, încălcând pct. 45 subpct. 1) lit. a), d) din Regulamentul circulației rutiere (în continuare Regulamentul), aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13.05.2009, pct. 45 subpct. 2) din Regulamentul, precum și pct. 46 lit. a) din Regulament, a manifestat neatenție, nu a ținut cont de situația rutieră și starea sa psihico-fiziologică, în urma cărui fapt a tamponat minora Xxxxx, a.n. xxxxx, domiciliată în s. Xxxxx, căreia conform raportului de expertiza medico-legală nr. 201815C0059 din 25.09.2018, i-au fost cauzate leziuni, ce se califică ca vătămare grave a sănătății după criteriul de pericol al vieții.

Conform rezultatelor testării alcoolscopice cu ajutorul alcotestului „Drager”, concentrația alcoolului în aerul expirat de Ciolac I., a constituit 1,08 mg/1, fapt ce conform art. 134¹² Cod penal, corespunde stării de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Astfel, prin acțiunile sale Ciolac I. a săvârșit infracțiune prevăzută de art. 264 alin. (4) Cod penal, adică *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății, săvârșită în stare de ebrietate alcoolică.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, sub forma de închisoare pe un termen de 4 ani și 6 luni, cu executare în penitenciarul de tip deschis, cu privarea dreptului de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 (patru) ani. De a încasa de la inculpat cheltuielile judiciare în mărime de 10708 lei.

În motivarea cererii a invocat:

- sentința în partea aplicării față de inculpat a prevederilor art. 90 Cod penal, este neîntemeiată;

- conținutul infracțiunii urmează a fi asociat cu consecința lui inevitabilă - pedeapsa justă, fiindcă pedeapsa a fost săvârșită în starea de ebrietate alcoolică cu grad avansat;

- prin stabilirea inculpatului a pedepsei sub forma de închisoare pe un termen de 4 ani și 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciarul de tip deschis, cu privarea lui de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, ar putea fi atinse scopurile pedepsei penale.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 16 decembrie 2020, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de apel și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a considerat, că instanța de judecată corect a calificat fapta inculpatului Ciolac I., vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal, nu a fost contestată de către partea acuzării și se confirmă prin materialele dosarului, precum și prin probele administrate atât în cadrul urmăririi penale, cât și prin cele stabilite în ședința de judecată a instanței de fond.

Totodată, sentința se contestă de către partea acuzării doar în partea pedepsei stabilite, și anume procurorul consideră că, inculpatului Ciolac I., instanța i-a stabilit o pedeapsa prea blândă, ce nu poate asigura atingerea scopului pedepsei, întrucât la stabilirea pedepsei nu au fost luate în considerație toate circumstanțele cauzei, precum și caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite.

Instanța de apel a considerat că, argumentele cererii de apel a procurorului, privind stabilirea inculpatului a unei pedepse prea blânde, sunt neîntemeiate.

După cum rezultă din materialele cauzei, inculpatul a săvârșit infracțiunea, prevăzută de art. 264 alin. (4) Cod penal, care conform art. 16 Cod penal, se referă la categoria infracțiunilor grave.

Instanța de apel a menționat că, instanța de fond a motivat stabilirea inculpatului Ciolac I., a pedepsei în baza art. 264 alin. (4) Cod penal (în redacția legii la momentul săvârșirii infracțiunii) sub forma de închisoare, cu aplicarea art. 90 Cod penal și stabilirea termenului de probațiune și privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Așadar, la determinarea pedepsei inculpatului Ciolac I., în baza art. 264 alin. (4) Cod penal (în redacția legii la momentul săvârșirii infracțiunii), cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatului i-a fost stabilită pedeapsa sub forma de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani și 6 (șase) luni, cu privarea dreptului de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 (patru) ani, instanța de fond legal a luat în considerație gradul prejudiciabil al acțiunilor inculpatului, datele despre personalitatea inculpatului Ciolac I., existența circumstanțelor atenuante și lipsa circumstanțelor ce agravează răspunderea inculpatului, comportamentul lui pe parcursul și după săvârșirea infracțiunii, recunoașterea vinovăției de către inculpat, săvârșirea de către el a faptelor, care în conformitate cu art. 16 Cod penal, se referă la categoria infracțiunilor grave, care a fost săvârșită din imprudență.

Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia, că la stabilirea pedepsei inculpatului Ciolac I., prima instanță a luat în considerație toate circumstanțele cauzei și luând în vedere caracteristica pozitivă a inculpatului la locul de trai (f.d. 54 vol. 2), lipsa antecedentelor penale (f.d. 44 vol. 2), existența informației precum că nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru (f.d. 50-51, vol. 2; f.d. 47-48 vol. 2) prezența circumstanțelor ce atenuează răspunderea - recuperarea benevolă a prejudiciului cauzat, recunoașterea vinovăției de către inculpat, precum și lipsa circumstanțelor care agravează răspunderea, reieșind din principiul umanismului și principiul de individualizare a răspunderii penale,

lipsa în acțiunilor lui a recidivei infracțiunii, instanța de judecată întemeiat a ajuns la concluzia privind oportunitatea executării de către cel vinovat a pedepsei sub forma de închisoare, considerând că este posibil de a aplica în privința inculpatului Ciolac I., a prevederilor art. 90 Cod penal și de a nu executa pedeapsa dacă în termen de probațiune de 5 (cinci) ani, inculpatul Ciolac I., nu va săvârși o infracțiune nouă și prin respectarea condițiilor de probațiune va confirma încrederea acordată.

În opinia instanței de apel, instanța de fond legal a aplicat în privința inculpatului pedeapsa complementară sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, care este prevăzută ca pedeapsa obligatorie. Totodată, instanța de apel a menționat faptul că, în sancțiunea art. 264 alin. (4) Cod penal, în redacția legii care a intrat în vigoare la 14.12.2018, legea penală prevede pentru săvârșirea infracțiunii indicate, în afară de pedeapsa sub forma de închisoare, la fel și pedeapsa penală sub forma de anulare a dreptului de a conduce mijloace de transport pe un termen nedeterminat. Conform art. 10 alin. (2) Cod penal, o astfel de pedeapsa poate fi aplicată doar în privința persoanelor, care au săvârșit astfel de infracțiuni, după ce au intrat în vigoare prevederile legislative respective, adică după 14.12.2018, întrucât Codul penal care agravează pedeapsa și situația persoanei care a săvârșit fapta incriminată, nu are efect retroactiv.

În cazul examinat, modificările introduse în sancțiunea art. 264 alin. (4) Cod penal și care au intrat în vigoare de la data de 14.12.2018, agravează situația lui Ciolac I., și de aceea instanța de judecată întemeiat a ajuns la concluzia privind posibilitatea stabilirii inculpatului a pedepsei complementare sub forma de privarea dreptului de a conduce mijloace de transport, pe un termen de 4 ani.

În viziunea instanței de apel, este neîntemeiat argumentul apelantului, precum că instanța de judecată neîntemeiat a aplicat față de Ciolac I., o pedeapsa prea blândă pentru săvârșirea de către el a infracțiunii grave, neținând cont de toate circumstanțele cauzei, caracterul și gravitatea pedepsei săvârșite, care nu va putea asigura atingerea scopului pedepsei.

Instanța de apel a menționat că, cerința apelantului privind stabilirea inculpatului în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, a pedepsei sub forma de închisoare, nu este bazată pe prevederile legislației penale.

Mai mult ca atât, apelantul în cererea de apel depusă nu a adus nici o circumstanță ce nu ar permite instanței de judecată să aplice în privința inculpatului Ciolac I., a pedepsei în baza art. 264 alin. (4), sub forma de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, cu stabilirea termenului de probațiune.

În opinia instanței de apel, pedeapsa stabilită inculpatului Ciolac I., în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, cu aplicarea art. 90 Cod penal și cu stabilirea perioadei de probațiune de 5 (cinci) ani, cu privarea dreptului de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 (patru) ani, este echitabilă, corespunde scopurilor și sarcinilor pedepsei penale.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în cauză sunt atacate cu recurs ordinar de către procuror, care solicită casarea deciziei și a sentinței, în partea pedepsei stabilite inculpatului, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care lui Ciolac I. să-i fie stabilită pedeapsă, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani 6 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privare de dreptul de a conduce mijloace de transport, pe un termen de 4 ani, în rest a menține sentința.

În motivarea recursului invocă:

- aplicarea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu va asigura atingerea scopului pedepsei, deoarece nu au fost luate în considerație, în măsura necesară date ce caracterizează personalitatea inculpatului;

- la numirea pedepsei în privința inculpatului, pentru săvârșirea infracțiunii menționate, instanța nu a luat în considerație în mod corespunzător, că Ciolac I. a săvârșit infracțiunea în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat. Conform rezultatelor testării efectuate la alcool cu ajutorul alcotestului „Drager”, concentrația alcoolului în aerul expirat de Ciolac D. a constituit 1,08 mg/1, ceea ce conform art. 134¹² din Codul penal, corespunde stării de ebrietate alcoolică cu grad avansat;

- în decizia de stabilire lui Ciolac I., a termenului de probațiune, adică aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, instanțele de judecată nu au luat în considerație faptul, că de la acțiunile unui șofer beat (stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat), Ciolac I., a fost lipsită de viață o fată de 17 ani;

- pedeapsa stabilită inculpatului este prea blândă și nicidecum nu va contribui la atingerea scopurilor pedepsei penale pentru prevenirea săvârșirii unor infracțiuni noi și similare, atât de inculpați, cât și de alte persoane, precum și la corectarea și reeducarea inculpaților.

În drept, autorul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

7. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează, că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, să caseze total sau parțial hotărârea atacată, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Din norma supra menționată rezultă că, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel și de fond, inclusiv și să le caseze parțial, în cazul constatării comiterii erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale.

Reieșind din dispoziția alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427,

fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

În recursul declarat, procurorul invocă de drept temeiul de casare stipulat la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, în cazul aplicării pedepselor individualizate contrar prevederilor legale.

Tot din conținutul recursului declarat, rezultă că autorul acestuia își exprimă dezacordul aplicării de către instanțele de fond a prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei, stabilite inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, adoptând soluții eronate în acest sens, fără a pătrunde suficient în esența problemei de fapt și de drept, fără a fi elucidate obiectiv toate circumstanțele cauzei, la individualizarea pedepsei inculpatului.

Analizând hotărârile judecătorești atacate sub aspectul menționat, în raport cu circumstanțele cauzei, în prezenta speță, Colegiul penal consideră că, soluțiile instanțelor de fond în latura stabilirii modului de executare a pedepsei sunt neîntemeiate, la adoptarea cărora nu s-a ținut cont în deplină măsură de dispoziția alin. (1) art. 75 Cod penal, ce prevede că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal.

În continuarea concluziilor, instanța de recurs remarcă că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele stabilite de lege, de care sunt obligate să se conducă instanțele de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Instanțelor de judecată, legea penală le acordă o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării pedepsei penale, luând în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana celui vinovat, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținând cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Deci, Colegiul menționează, că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă, echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată, iar după caz, instanța este în drept de a aplica și prevederile Părții Generale a Codului penal, inclusiv și ale art. 90 Cod penal, în cazul în care nu sunt careva impedimente.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

Prin urmare, termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește luând în considerație și de personalitatea infractorului, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii.

În prezenta cauză supusă judecării, se atestă că inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni grave, precum celei prevăzute de art. 264 alin. (4) Cod penal.

Din conținutul părții descriptive a sentinței, la capitolul stabilirii tipului pedepsei inculpatului, prima instanță a menționat că, a ținut cont de gradul pericolului social al acțiunilor inculpatului, datele personale ale inculpatului, existența circumstanțelor atenuante și lipsa circumstanțelor agravante, comportamentul lui în timpul și după comiterea infracțiunii, recunoașterea vinei de către inculpat, faptul că infracțiunea face parte din categoria celor grave, comise din imprudență, stabilindu-i pedeapsă cu închisoare, pe termen de 4 ani și 6 luni, adică termen mai aproape de limita minimă, prevăzut de sancțiunea normei penale imputate.

După efectuarea acestei proceduri de individualizare și stabilirea termenului pedepsei cu închisoare, instanțele de judecată urmează să continue operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa numită inculpatului, urmează a fi pusă în executare ori sub condiția personalității acestuia de a se corecta și resocializa se poate de concluzionat, că scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe o perioadă de probațiune.

În speța dată, prima instanță, luând în considerație circumstanțele infracțiunii comise, și stabilite de instanță, personalitatea inculpatului, recunoașterea sinceră a vinovăției, lipsa în acțiunile lui a recidivei infracțiunii, dar și faptul că infracțiunea prevăzută de art. 264 Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor comise din imprudență, a conchis că e necesar de a-i stabili pedeapsă cu aplicarea art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei, concluzii susținute și de către instanța de apel, care suplimentar a indicat la caracteristica pozitivă a inculpatului la locul de trai, lipsa antecedentelor penale, existența informației precum că nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, recuperarea benevolă a prejudiciului cauzat

Studiind minuțios lucrările dosarului, în raport cu concluziile instanțelor de fond, Colegiul penal lărgit consideră, că instanțele ierarhic inferioare, la adoptarea soluțiilor în partea stabilirii pedepsei inculpatului, nu au ținut cont de toate criteriile de individualizare a pedepsei și incorect au conchis de a aplica prevederile art. 90 Cod penal, în privința vinovatului.

Așadar, instanța de recurs notează că, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o

categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora.

În același rând, Colegiul remarcă că, în textul art. 90 alin. (1) Cod penal, lexemul „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

Îndeplinirea condițiilor de lege, poate fi aplicată sau exclusă la orice etapă a procesului penal, pentru înlăturarea erorii admise la etapa anterioară.

În cadrul instituției suspendării condiționate a executării pedepsei instanța după ce realizează individualizarea pedepsei prin determinarea concretă a acesteia în baza criteriilor generale de individualizare, completează acest rezultat printr-un act de individualizare a executării pedepsei.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei numită de către instanțele de judecată prin hotărâre de condamnare de a suspenda pe o perioadă anumită executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului; aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

În viziunea Colegiului lărgit, prima instanță și cea de apel insuficient au abordat condițiile ce vizează natura infracțiunii, circumstanțele cauzei și faptul că scopul pedepsei poate fi atins fără executarea acesteia.

În susținerea raționamentelor sale, instanța de recurs notează, că potrivit lucrărilor dosarului, inculpatul, deși a săvârșit o infracțiune din imprudență, adică cea prevăzută la art. 264 alin. (4) Cod penal, această faptă prejudiciabilă a fost comisă în varianta agravată și anume în stare de ebrietate, și care a provocat vătămarea gravă a integrității corporale, care potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal, este o infracțiune gravă, atentând la relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier, care pe cale de consecință subsidiar a afectat și relațiile sociale cu privire la sănătatea persoanei, în urma cărora a survenit vătămarea gravă a integrității corporale a minorei Xxxxx, ce a fost tamponată, la acel moment având o vârstă tânără de doar 17 ani, iar leziunile corporale au fost formate cu puțin timp înaintea survenirii decesului, potrivit datelor cercetării histologice (0-30 minute), iar conform raportului de expertiză medico-legală nr. 201815C0059 din 25.09.2018, „moartea minorei a survenit în urma închiderii de obiecte străine, despre ce mărturisesc:... **mase de noroi** în cavitatea bucală și pe suprafața limbii, la intrarea în laringe și lumenul său, în lumenul traheei și bronhiilor de calibru mare, mai mul în zona bifurcației, hiperemie și edem al mucoasei căilor respiratorii și **semne asfitice generale**. ...”. Prin urmare, Colegiul penal lărgit reține, că instanțele de fond nu au învederat în măsură deplină modalitatea comiterii faptei prejudiciabile și consecințele produse, de către inculpat, ce s-au soldat cu vătămarea gravă a integrității corporale.

În opinia Colegiului, deși, la caz, au fost reținute circumstanțe atenuante recunoașterea vinei și recuperarea benevolă a prejudiciului cauzat, lipsa circumstanțelor agravante, caracteristica pozitivă a inculpatului la locul de trai, lipsa antecedentelor penale, existența informației precum că, inculpatul nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, lipsa în acțiunile lui a recidivei de infracțiuni, circumstanțe ce au stat și la baza stabilirii pedepsei mai aproape de limita minimă sub formă de închisoare, prevăzută de legea penală, totuși aceste circumstanțe nu sunt incomensurabile, în raport cu urmările prejudiciabile survenite, adică vătămarea gravă a integrității corporale, respectiv aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, nu este proporțională cu faptele prejudiciabile săvârșite. Mai mult ca atât, instanța de apel a reținut în calitate de circumstanță atenuantă faptul că, a fost recuperat benevol prejudiciul cauzat, însă reieșind din materialele cauzei, se atestă că reprezentantul părții vătămate a indicat că, nu are careva pretenții de ordin material sau moral, astfel refuză să depună acțiune civilă, în partea stabilirii pedepsei a lăsat la discreția instanței.

Un alt aspect, în opinia instanței de recurs, care nu a fost abordat suficient de către instanțele de fond, la individualizarea executării pedepsei este și faptul că scopul pedepsei poate fi atins fără executarea acesteia.

Sub acest aspect, Colegiul penal menționează, că norma penală imputată inculpatului, este instituită de legislator pentru a fi apărate relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier și sănătatea persoanelor, în contextul în care la moment un număr mare de încălcări a regulilor de securitate a circulației rutiere sau de exploatare a mijloacelor de transport, de către conducătorii autovehiculelor în Republica Moldova duc în cote majore la vătămări corporale și decesuri. Deci, în situația în care în urma săvârșirii infracțiunii de încălcarea a regulilor de securitate a circulației rutiere de către inculpat, care era în stare de ebrietate cu grad avansat, cu cauzarea vătămării corporale grave, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, în prezenta speță, nu va avea un impact scontat asupra atingerii scopului pedepsei penale, prevăzute la art. 61 alin. (2) Cod penal și anume restabilirea echității sociale și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Astfel, instanța de recurs, în speța dată, găsește întemeiate argumentele recursului declarat de procuror și constată că, concluzia instanțelor de fond, precum că scopul legii penale poate fi atins și fără executarea pedepsei reale cu închisoare, aplicând prevederile art. 90 Cod penal, ca fiind eronată și neîntemeiată și din aceste considerente o va exclude. Totodată, nu se va considera faptul că, prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului, deoarece ca agravare a situației condamnatului se subînțelege situațiile de schimbare a soluției din achitare în condamnare, de încadrare juridică la o infracțiune mai gravă, sau un alt aliniat nou, literă, de înlocuire a sancțiunii cum ar fi a măsurii educative în pedeapsa prevăzută de sancțiune, din amendă în închisoare, prin mărirea cuantumului aceleiași pedepse ori adăugarea la

pedeapsa principală a pedepsei complementare, de aplicarea unor măsuri de siguranță la care nu fusese inițial condamnat, de reținere în recurs a stării de recidivă, a concursului de infracțiuni în loc de infracțiune continuă; situații de învinuire care esențial, după circumstanțe reale, diferă de cea de la început sau orice altă modificare a învinuirii, ce afectează dreptul inculpatului la apărare.

În temeiul celor expuse, Colegiul penal conchide că, recursul declarat de procuror urmează a fi admis, în partea excluderii aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, cu casarea parțială a hotărârilor primei instanțe și celei de apel, în această parte.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura Xxxxx (oficiul Central), Gheorghieva Fedora, casează parțial decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 16 decembrie 2020 și sentința Judecătorei Comrat, sediul Central din 29 septembrie 2020, în cauza penală în privința lui **Ciolac Ilia XXXXX**, în partea modului de executare a pedepsei, rejudecă cauza în această parte și pronunță o nouă hotărâre, conform căreia exclude aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Ciolac Ilia XXXXX, se consideră condamnat în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, la 4 (patru) ani și 6 (șase) luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce vehicule pe un termen de 4 (patru) ani.

Termenul executării pedepsei cu închisoare stabilite lui Ciolac Ilia XXXXX, de calculat din momentul reținerii, cu includerea în acest termen a perioadei aflării acestuia în arestare preventivă și arest la domiciliu de la data de 22 iunie 2018 până la 10 septembrie 2018.

Celelalte dispoziții ale deciziei contestate, se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 27 mai 2021.

Președinte

Toma Nadejda

Judecător

Cobzac Elena

Judecător

Timofti Vladimir

Judecător

Țurcan Anatolie

Judecător

Guzun Ion